

Arrest

**nr. 339 234 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, komt volgens haar verklaringen op 15 juni 2024 aan in België en dient op 21 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 12 september 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 3 april 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 30 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing "verzoek kennelijk ongegrond". Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U heeft de Vietnamese nationaliteit en bent geboren op 29 juni 2002 in Hã Tinh, waar u tevens uw hele verblijf in Vietnam woonde samen met uw familie. Uw ouders en broer wonen daar nog steeds.

In Vietnam rondde u uw middelbare studies af en werkte u zo'n vijf maanden als arbeider in een schoenfabriek.

Rond april 2023 verliet u Vietnam nadat u een Facebook-groep had gevonden waarin werd aangegeven dat u naar Europa kon gaan en daar kon werken voor een hoog loon. U tekende hier op in en de persoon achter die groep organiseerde uw reis naar Hongarije. Om deze reis te bekostigen zijn uw ouders twee leningen aangegaan, eerst één voor 210 miljoen Vietnamese Dong bij een bank die volgens u ARI bank heet. Uw ouders verloren dit geld op het internet, waardoor ze een tweede lening zijn moeten aangaan van 230 miljoen Vietnamese Dong, maar u weet niet bij wie.

Uiteindelijk vertrok u uit Vietnam rond april 2023 naar Hongarije, waar u ongeveer een jaar verbleef alvorens op 14 juni 2024 naar België te vertrekken. Hier kwam u toe op 15 juni 2024 en diende u een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2024.

U vreest bij terugkeer dat u deze schulden niet gaat kunnen terugbetalen en dat u gediscrimineerd zou worden omdat u zonder geld terug naar Vietnam zou keren.

Ter staving van uw verzoek legde u uw oranje kaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Vietnam, met name omdat u in het buitenland wou gaan werken voor een hoger loon en zo uw ouders financieel kon helpen, louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep (zie persoonlijk onderhoud CGVS dd. 3 april 2025, hierna NPO, p. 8-9). U haalt verder geen andere redenen voor uw vertrek aan (NPO, p. 8, 11).

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen:

U heeft vooreerst geen enkel document neergelegd ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dat uw originele paspoort en uw Vietnamese identiteitskaart in België werd gestolen rond juli 2024 (NPO, p. 3-4). Hier kan maar weinig geloof aan worden gehecht aangezien u het verlies van uw paspoort nooit heeft aangegeven bij politie of autoriteiten (NPO, p. 3). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw Vietnamese identiteitsdocumenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Wat er ook van zij, het ontbreken van een geldig en origineel Vietnamees identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Het door u neergelegde document kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om buigen. Uw oranje kaart vormt geen begin van bewijs van uw identiteit, daar deze louter op basis van uw eigen verklaringen werd opgesteld.

Verder diende u pas uiterst laatstijdig een verzoek om internationale bescherming in, waardoor uw geloofwaardigheid een knauw krijgt. Zo moet worden vastgesteld dat u zich reeds sinds mei 2023 op Europees grondgebied bevond, doch u klaarblijkelijk weinig gehaast leek om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u mee zou wachten tot u in België aankwam, zonder elders een dergelijk verzoek in te dienen is weinig ernstig (NPO, p. 7-8). Een dergelijke houding kan maar moeilijk in

overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is niet uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

U heeft de problemen rond de financiële schulden van uw ouders niet aannemelijk kunnen maken. Dat u aangeeft dat u initieel naar Europa kwam om meer geld te verdienen en zich beroept op de schulden die u maakte om deze economisch gemotiveerde reis te bekostigen, om te rechtvaardigen waarom u niet zou kunnen terugkeren, is op zich al weinig ernstig.

Bovendien legt u geen enkel bewijs voor die uw verklaringen omtrent deze schulden aantonen. Zo heeft u niets dat kan aantonen dat uw ouders geld geleend hebben, noch dat uw ouders geld ontvingen en zelfs niet dat ze iets aan het terugbetalen zijn (NPO, p.9-10). Hierdoor blijven uw verklaringen bij blote beweringen.

Zeker omdat u daarnaast opmerkelijk weinig weet over deze schuld. Zo weet u niet bij wie uw ouders de tweede lening zijn aangegaan, heeft u het ook nooit eens gevraagd, en weet u ook niet hoeveel de interest is (NPO, p. 10). Bovendien is het eigenaardig dat u stelt dat uw ouders het geld van de bank cash ontvingen (NPO, p. 10), maar dat ze het wel via het internet kwijt zijn geraakt doordat ze op het internet gingen en op een knop duwden (NPO, p. 9). Het is dan ook onlogisch dat uw ouders 210 miljoen Vietnamese Dong in cash via het internet kwijtgeraakt zijn, hetgeen eigenlijk niet ernstig is.

Waar u tot slot zou opmerken dat men u zou uitlachen en over u zou roddelen omdat u zonder geld zou terugkeren naar Vietnam is hooguit laakbaar te noemen, maar is verre van die aard en ernst om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Bovendien blijft het ook hier bij een louter blote bewering die u niet hard kunt maken (NPO, p.8, 11). Het louter verwijzen naar de algemene situatie volstaat allerminst om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken.

In elk geval, mocht er alsnog geloof worden gehecht aan uw relaas -quod non-, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit problemen zou hebben gekend met de Vietnamese politie of autoriteiten. U kon aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Vietnam niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten tegen mogelijke problemen. Evenmin ziet het CGVS niet in waarom u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet zou kunnen werken om uw (vermeende) schulden terug te betalen.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

Zoals reeds hierboven besproken, kan het enige document dat u neerlegt, namelijk uw oranje kaart, bovenstaande conclusies niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

3.1.1. Verzoekster betoogt vooreerst dat het CGVS haar asielrelaas ten onrechte heeft herleid tot louter socio-economische motieven, zonder rekening te houden met het genderperspectief, de culturele context van herkomst en het structureel geweld waarmee vrouwelijke migranten uit rurale gebieden worden geconfronteerd. Zij verwijt het CGVS de cumulatieve impact van stigmatisering, schuldenlast en genderdiscriminatie te negeren.

Verzoekster voert aan dat zij behoort tot een welbepaalde sociale groep, bestaande uit Vietnamese migranten die na een mislukte migratie zonder economisch succes en met een aanzienlijke schuldenlast naar Vietnam terugkeren. Zij stelt dat deze groep sociaal identificeerbaar is en in rurale gemeenschappen wordt gestigmatiseerd, onder meer door uitsluiting, spot en familieafwijzing, en dat zij geen effectieve bescherming geniet tegen sociale of economische druk. Volgens verzoekster is deze sociale groep niet louter hypothetisch, maar erkend in studies van onder meer UN Women en de Internationale Arbeidsorganisatie, alsook in de UNHCR *Guidelines on International Protection No. 2*. Zij stelt dat teruggekeerde Vietnamese migranten, in het bijzonder zij die zonder economisch succes terugkeren, worden geconfronteerd met stigmatisering, geruchten, sociale uitsluiting en soms chantage of geweld door schuldeisers. Verzoekster betoogt dat zij, gelet op haar afkomst, migratieverhaal en familiale en sociale context, overtuigend heeft aangetoond dat zij tot deze groep behoort en dat zij bij terugkeer een risico loopt op afwijzing, vernedering of represailles.

Verzoekster vervolgt dat zij, als jonge en economisch kwetsbare vrouw, zonder middelen zou terugkeren naar Vietnam, terwijl haar vertrek werd gefinancierd met aanzienlijke leningen. Zij stelt dat de onmogelijkheid om deze schulden af te lossen haar en haar familie blootstelt aan economische dwangmiddelen en sociale sancties, die volgens haar een vorm van vervolging kunnen uitmaken. De schuldenlast vormt volgens verzoekster niet louter een financieel probleem, maar ook een bron van sociale druk, reputatieverlies en fysieke dreiging, in het bijzonder wanneer schuldeisers buiten de formele economie opereren. Onder verwijzing naar de Proceduregids van UNHCR voert zij aan dat economische sancties vervolging kunnen vormen wanneer zij een zekere ernst en systematiek bereiken en verband houden met een beschermde grond.

Verzoekster wijst er voorts op dat zij afkomstig is uit Hà Tĩnh, een economisch achtergestelde en sociaal conservatieve rurale provincie met sterke sociale controle. Zij stelt dat migranten die zonder economisch succes terugkeren er vaak worden uitgestoten of vernederd, en dat de culturele norm die migratie koppelt aan eerherstel en familiale plicht ertoe leidt dat een mislukte migratie gepaard gaat met zware sociale sancties, waaronder publieke vernedering en familiebreuk. Onder verwijzing naar rapporten van NGO's en internationale organisaties stelt verzoekster dat terugkeerders in landelijke regio's van Vietnam worden gemarginaliseerd en sociaal uitgesloten, en dat vrouwelijke migranten uit provincies zoals Hà Tĩnh bijzonder kwetsbaar zijn voor sociaal isolement, stigmatisering en familiale druk om schulden terug te betalen. Verzoekster voert aan dat deze rapporten benadrukken dat het stigma rond economische migratie, met name in rurale gebieden, leidt tot structurele discriminatie. Volgens haar worden vrouwen die na een mislukte migratie terugkeren beschouwd als een last of een 'mislukking', wat hun re-integratie ernstig belemmert en gepaard gaat met reputatieschade, uitsluiting uit sociale netwerken en soms geweld door schuldeisers of familieleden. Zij stelt dat deze combinatie van factoren een klimaat van vernedering, angst en sociale dreiging creëert, zonder enige tussenkomst of bescherming vanwege de Vietnamese autoriteiten. Verzoekster voert aan dat het ontbreken van overheidsmechanismen voor psychologische begeleiding op

re-integratie deze kwetsbaarheid verder versterkt en dat vrouwen zoals zij afhankelijk blijven van de “goedwil” van hun familie of gemeenschap, die hen vaak afwijst.

Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar een studie van Vu M. en Sebtaoui N., “*Smuggling and trafficking from Vietnam to Europe*”, gepubliceerd in *Forced Migration Review* nr. 64 (2020), de rapporten van het United States Department of State getiteld “*Country Reports on Human Rights Practices – Vietnam*” van 2020 en 2016, het rapport van UN Women getiteld “*Migrant women of Viet Nam claim social protection and rights*” van 24 augustus 2016, en het jaarverslag van Human Rights Watch, “*World Report 2018: Vietnam*” van 9 januari 2018.

3.1.2. Verzoekster betoogt dat zij een migratietraject heeft beschreven met meerdere indicaties van mensenhandel, waaronder rekrutering via een Facebookpagina die werk in Europa beloofde, betaling van een zeer hoog bedrag via leningen, het ontbreken van transparantie over de rol van tussenpersonen en van contractuele documenten, de ontvangst van het vliegticket via de applicatie Zalo en een snelle doorreis via meerdere landen, waaronder Maleisië en Dubai. Onder verwijzing naar een rapport van Europol, zonder dit rapport te voegen of een consulteerbare weblink te vermelden die naar het betrokken rapport leidt, voert verzoekster aan dat veel slachtoffers van mensenhandel Vietnam als land van herkomst hebben, waarbij vooral jonge vrouwen uit Hà Tĩnh in precare arbeidsomstandigheden zouden eindigen.

3.1.3. Verzoekster vervolgt dat het CGVS haar geloofwaardigheid ten onrechte in twijfel trekt wegens het ontbreken van documenten. Zij meent dat deze benadering getuigt van een gebrek aan culturele sensitiviteit en realiteitszin, aangezien zij heeft verklaard dat haar identiteitsdocumenten en telefoon bij aankomst in Brussel in juli 2024 werden gestolen. Zij stelt dat zij hiervan enkel mondeling melding maakte en geen klacht indiende omdat zij net was aangekomen, geïsoleerd was en niet wist welke stappen zij moest ondernemen. Verzoekster wijst er verder op dat Vietnam regelmatig wordt vermeld als een land met een onbetrouwbaar burgerlijk registratiesysteem, waarbij zij verwijst naar een rapport van Landinfo, doch dit rapport niet voegt, noch een consulteerbare weblink vermeldt die naar de online vindplaats van het betrokken rapport leidt. Onder verwijzing naar het UNHCR-handboek voert zij aan dat het ontbreken van documenten op zich geen afbreuk mag doen aan de geloofwaardigheid van een consistent, gedetailleerd en coherent relaas en dat dit ontbreken in haar geval net als een indicatie van kwetsbaarheid moet worden beschouwd. Zij stelt dat het gebrek aan formele bewijsstukken in deze context niet volstaat om haar relaas te verwerpen, temeer daar haar verklaringen consequent en gedetailleerd zijn gebleven.

3.1.4. Verzoekster meent dat het CGVS haar ten onrechte verwijt haar verzoek om internationale bescherming pas twee maanden na haar aankomst in België te hebben ingediend en geen bescherming te hebben gevraagd in Hongarije. Zij stelt dat het CGVS geen rekening houdt met het gegeven dat zij in Hongarije verbleef onder druk van een precare en pre-betalende regeling, dat zij er werd gemanipuleerd door een tussenpersoon, geen kennis had van haar rechten en geen steun of effectieve toegang tot de asielprocedure had. Zij stelt dat zij België illegaal is binnengekomen en haar aanvraag heeft ingediend zodra zij daartoe in staat was, zodat de laattijdigheid haar kwetsbaarheid weerspiegelt. Volgens verzoekster moet “*de redelijkheid van termijn*” worden beoordeeld in het licht van haar aankomstomstandigheden, het migratieparcours, haar isolement en haar psychologische toestand.

Wat betreft het gegeven dat zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Hongarije voert zij aan dat er sprake is van een gebrek aan effectieve internationale bescherming, zoals bevestigd door rapporten van onder meer Amnesty International, UNHCR en EUAA. Zij wijst erop dat de Belgische staat zelf geen Dublin-overdrachten naar Hongarije meer uitvoert wegens ernstige tekortkomingen op het vlak van bescherming van asielzoekers in dit land, zodat het volgens haar incoherent en juridisch ongegrond is om haar tegen te werpen dat zij in Hongarije geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg kan dit element volgens verzoekster geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar vrees.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” en van “*de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*”.

3.2.1. Verzoekster voert aan dat haar situatie bij terugkeer naar Vietnam wordt gekenmerkt door een buitengewone kwetsbaarheid, bestaande uit sociale stigmatisering van terugkerende vrouwen zonder succeservaring, intense economische druk ten gevolge van een aanzienlijke schuldenlast en gemeenschapsdruk en sociaal isolement, vooral in een conservatieve regio als Hà Tĩnh. Zij stelt dat deze samenloop van omstandigheden leidt tot een psychisch en sociaal destructieve situatie, die door de Vietnamese staat niet wordt opgevangen of erkend, aangezien er geen enkele vorm van begeleiding of re-integratiebeleid bestaat voor terugkerende vrouwelijke migranten. Onder verwijzing naar niet nader

genoemde rapporten van UNHCR en Human Rights Watch voert verzoekster aan dat dergelijke vrouwen bij terugkeer een reëel risico lopen op gewelddadige schuldinning door informele kredietverstrekkers, publieke vernedering en uitsluiting door familie en gemeenschap, alsook op nieuwe uitbuiting of “*gedwongen heremigratie*”. Zij meent dat haar situatie kadert in een ruim gedocumenteerde context en verwijst daarbij naar en citeert uit het Myria-evaluatieverslag 2022, “*Mensenhandel. Trapped by debt*”, waarin wordt uiteengezet dat vele Vietnamezen zich diep in de schulden steken om Europa te bereiken, en dat zij vervolgens de opgelopen schuld moeten terugbetalen en alzo in situaties van uitbuiting en mensenhandel terechtkomen.

3.2.2. Verzoekster voert tot slot aan dat het CGVS haar verzoek om internationale bescherming manifest ongegrond heeft verklaard omdat er volgens het CGVS geen reëel risico zou bestaan, maar dat deze benadering het gender- en contextspecifieke karakter van haar problematiek miskent. Zij stelt dat het CGVS daarbij geen rekening heeft gehouden met de armoede en de sterke sociale controle in Hà Tĩnh, noch met haar psychosociale schade en kwetsbaarheid. Volgens verzoekster heeft het CGVS aldus de verplichting tot een individuele en op haar profiel afgestemde beoordeling miskend, zoals vereist door artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU.

3.3. Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en haar de “*subsidaire bescherming van vluchteling*” toe te kennen.

3.4. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoekster de schending van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoekster geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster kennelijk ongegrond is, omdat verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daartoe wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat (i) de door verzoekster aangehaalde redenen voor haar vertrek uit Vietnam, met name dat zij Vietnam heeft verlaten om voor een hoger loon in het buitenland te gaan werken en zo haar ouders financieel bij te staan, louter socio-economisch van aard zijn en geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekster geen enkel element aanbrengt waaruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan blijken, nu (a) verzoekster geen documenten heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit, waarbij haar verklaring dat haar paspoort en identiteitskaart in België zouden zijn gestolen weinig geloofwaardig wordt geacht, daar zij hiervan geen aangifte deed bij de bevoegde autoriteiten, en de neergelegde oranje kaart geen begin van bewijs van identiteit vormt; (b) zij haar verzoek om internationale bescherming uiterst laatstijdig heeft ingediend, aangezien zij zich sinds mei 2023 op Europees grondgebied bevond, maar pas op 21 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in België; (c) verzoekster de door haar aangehaalde problemen omwille van de financiële schulden van haar ouders niet aannemelijk maakt, daar zij geen enkel bewijs neerlegt van het bestaan of de terugbetaling ervan, opmerkelijk weinig kennis heeft van de aangegane schulden, en onlogische verklaringen aflegt, met name dat haar ouders het geld dat zij contant van de bank hadden ontvangen via het internet zouden zijn kwijtgeraakt; (d) zij haar vrees om bij terugkeer te worden uitgelachen of het voorwerp te worden van roddels wegens het zonder geld terugkeren naar Vietnam niet concreet aannemelijk maakt en de problemen die zij vreest hoe dan ook niet de vereiste ernst bereiken om gekwalificeerd te kunnen worden als vervolging of ernstige schade; (e) zelfs indien verzoeksters problemen aannemelijk zouden zijn, uit haar verklaringen blijkt dat zij nooit problemen heeft gehad met de Vietnamese autoriteiten en zij dan ook geen gegronde redenen heeft aangebracht waarom zij zich bij eventuele problemen in geval van terugkeer naar Vietnam niet zou kunnen beroepen op de bescherming van haar nationale autoriteiten; en (f) er niet kan worden ingezien waarom zij niet in staat zou zijn om te werken en haar vermeende schulden af te lossen; (iii) verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er in Vietnam sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (iv) het enige door verzoekster neergelegde document, met name haar attest van immatriculatie, niet van aard is om de voorgaande vaststellingen te weerleggen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Verzoekster maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, en geboren en getogen te zijn in Hà Tinh. Na het voltooien van haar middelbare studies werkte zij gedurende enkele maanden als arbeidster in een schoenfabriek (AD, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 3 april 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 5-6 en 8). In april 2023 verliet zij Vietnam nadat zij via een Facebookgroep in contact kwam met personen die haar de mogelijkheid boden om naar Europa te reizen en daar te werken tegen een hoog loon (NPO CGVS, p.6). Ter financiering van deze reis gingen haar ouders een lening aan bij de bank ARI.

Volgens verzoekster verloren haar ouders het geld van de eerste lening via het internet, waarna zij een tweede lening moesten aangaan (NPO CGVS, p. 9-10). Verzoekster verbleef ongeveer een jaar in Hongarije, alwaar zij in een restaurant werkte (NPO CGVS, p. 7). Op 14 juni 2024 verliet verzoekster Hongarije om verder te reizen naar België (NPO CGVS, p. 7-8), waar zij op 21 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Vietnam de door haar ouders aangegane schulden niet te kunnen terugbetalen en dat zij zou worden gediscrimineerd omdat zij zonder geld zou terugkeren (NPO CGVS, p. 8-9 en 11). Zij verklaart geen problemen te hebben gehad met de Vietnamese autoriteiten (NPO, p. 9). Ter staving van haar verzoek legt zij haar attest van immatriculatie voor.

5.3.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster aangehaalde redenen voor vertrek uit haar land van herkomst — met name dat zij Vietnam verlaten heeft om voor een hoger loon in het buitenland te gaan werken en zo haar ouders financieel bij te staan— van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

5.3.3. Verzoekster betwist *an sich* niet dat zij omwille van louter socio-economische motieven haar land van herkomst heeft verlaten. Zij betoogt evenwel dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst tot een welbepaalde sociale groep zal behoren, met name deze van “*teruggekeerde Vietnamese migranten met schulden*”, en dat zij, omdat zij zonder economisch succes naar Vietnam zou terugkeren en geconfronteerd zou worden met een aanzienlijke schuldenlast, het risico loopt op stigmatisering, sociale uitsluiting en druk vanwege schuldeisers. Volgens verzoekster kunnen deze problemen niet louter als socio-economisch worden beschouwd, maar houden zij verband met haar behoren tot deze sociale groep en vormen zij aldus vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan het betoog van verzoekster niet bijtreden. Immers, daar waar zij aanvoert te behoren tot de sociale groep van “*terugkerende Vietnamese migranten met schulden*” herinnert de Raad eraan dat het begrip sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag nader wordt uitgewerkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat vereist dat twee voorwaarden cumulatief zijn vervuld: ten eerste, moeten de leden van de groep een “*aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden*”, of een kenmerk of geloof delen “*dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*”, en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als “*afwijkend*” wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar vermeende behoren tot een sociale groep omschrijft als dat van “*teruggekeerde Vietnamese migranten met schulden*”. De door verzoekster gegeven omschrijving berust evenwel op socio-economische omstandigheden die inherent veranderlijk zijn, zoals de financiële situatie, het al dan niet terugbetalen van schulden en het al dan niet slagen van een migratieproject. Dergelijke socio-economische omstandigheden kunnen op zichzelf niet worden beschouwd als aangeboren of onveranderlijke kenmerken, noch als kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit van verzoekster dat niet van haar kan worden verwacht dat zij deze opgeeft.

Verzoekster maakt voorts hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat de door haar omschreven categorie van personen in Vietnam een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De door verzoekster aangehaalde landeninformatie en rapporten wijzen hier, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, alleszins niet op.

Zo blijkt uit de door verzoekster aangehaalde studie van Vu en Sebtaoui dat vele Vietnamese migranten zich in de schulden steken om een migratietraject naar Europa te financieren en dat zij tijdens en na dit migratietraject kwetsbaar kunnen zijn voor uitbuiting en mensenhandel. Dit rapport bevat evenwel geen enkel informatie aangaande migranten die met schulden terugkeren naar Vietnam.

Het door verzoekster aangehaalde rapport van UN Women, “*Migrant women of Viet Nam claim social protection and rights*” van 2016, heeft betrekking op de situatie van vrouwelijke arbeidsmigrantinnen binnen Vietnam zelf, in het bijzonder vrouwen die zich verplaatsen van rurale naar stedelijke gebieden. Dit rapport bespreekt de problemen waarmee deze vrouwen in het kader van interne migratie worden geconfronteerd, zoals informele tewerkstelling, lage lonen en beperkte toegang tot sociale zekerheid, doch bevat geen informatie over Vietnamese burgers die na een internationale migratie naar Vietnam terugkeren.

De door verzoekster aangehaalde rapporten van het United States Department of State over Vietnam bevatten algemene informatie over de mensenrechtensituatie in Vietnam in 2016 en 2020. In deze rapporten vindt de Raad evenmin specifieke informatie terug over de situatie van Vietnamese onderdanen die, na

gemigreerd te hebben naar het buitenland, zonder voldoende financiële middelen en met een aanzienlijke schuldenlast naar Vietnam terugkeren. Voor zover in deze rapporten melding wordt gemaakt van problemen waarmee (vrouwelijke) migranten worden geconfronteerd, heeft dit andermaal louter betrekking op interne arbeidsmigratie binnen Vietnam. Hetzelfde geldt voor het door verzoekster aangehaalde rapport van Human Rights Watch. Ook dit rapport schetst enkel een algemeen beeld van de mensenrechtensituatie in Vietnam in 2017, en voor zover daarin wordt verwezen naar de situatie van (vrouwelijke) migranten, betreft dit eveneens louter de interne migratie en de daaraan (arbeids)gerelateerde kwetsbaarheden.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aannemelijk maakt zij hij zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

5.3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, blijkt dat de door verzoekster aangehaalde redenen van vertrek uit Vietnam, alsook de door haar aangehaalde problemen van discriminatie bij terugkeer naar haar land van herkomst geen *nexus* vertonen met één van de in de Vluchtelingenconventie opgenomen vervolgingsgronden. Deze vaststelling volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid.

5.4.2. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vluchtmotieven beroept, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van de schulden van haar ouders een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster nalaat enig begin van bewijs neer te leggen betreffende haar identiteit: *“U heeft vooreerst geen enkel document neergelegd ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dat uw originele paspoort en uw Vietnamese identiteitskaart in België werd gestolen rond juli 2024 (NPO, p. 3-4). Hier kan maar weinig geloof aan worden gehecht aangezien u het verlies van uw paspoort nooit heeft aangegeven bij politie of autoriteiten (NPO, p. 3). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw Vietnamese identiteitsdocumenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Wat er ook van zij, het ontbreken van een geldig en origineel Vietnamees identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Het door u neergelegde document kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om buigen. Uw oranje kaart vormt geen begin van bewijs van uw identiteit, daar deze louter op basis van uw eigen verklaringen werd opgesteld.”*

Verzoekster werpt op dat het ontbreken van identiteitsdocumenten haar niet kan worden tegengeworpen. Voor zover zij hierbij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR, wijst de Raad er vooreerst op dat deze gids, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bovendien miskent verzoekster dat de door haar aangehaalde paragraaf 196 betrekking heeft op situaties waarin een verzoeker halsoverkop uit zijn land van herkomst vlucht, zonder de mogelijkheid te hebben persoonlijke documenten of andere bewijselementen mee te nemen. *In casu* bevindt verzoekster zich niet in een dergelijke situatie. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij haar land van herkomst heeft verlaten in haar bezit van haar identiteitskaart en paspoort (NPO CGVS, p. 3-4). Door verder louter te volharden in haar verklaringen dat haar documenten bij aankomst in België werden gestolen en op zeer algemene wijze te stellen dat Vietnam een land is met een onbetrouwbaar burgerlijk registratiesysteem, zonder het rapport waarop zij zich baseert bij te voegen of een consulteerbare weblink te vermelden die naar de online vindplaats ervan leidt, brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die een afdoende verklaring kunnen bieden voor het ontbreken van haar identiteitsdocumenten, hetgeen dan ook afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat haar ouders financiële schulden zijn aangegaan, nu zij geen enkel begin

van bewijs neerlegt dat het bestaan of de terugbetaling van deze schulden kan staven, zij opmerkelijk weinig kennis heeft van de aangegane schulden, en zij bovendien onlogische verklaringen aflegt over de wijze waarop haar ouders het geld dat zij van de bank hadden geleend waren kwijtgespeeld. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en pertinent en worden, aangezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De ernst en geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster worden wel degelijk ondermijnd door de vaststelling dat zij reeds sinds mei 2023 in de Europese Unie verblijft doch slechts op 21 augustus 2024, i.e. meer dan twee maanden naar haar aankomst in België, een beschermingsverzoek heeft ingediend. Het talmen van verzoekster om bescherming te zoeken, getuigt bezwaarlijk van een reëel risico op ernstige schade en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het niet-gestaafd betoog van verzoekster dat België impliciet erkent dat er geen effectieve bescherming geboden wordt in Hongarije omdat er geen Dublin-overdracht plaatsvond kan niet vergoelijken waarom verzoekster nagelaten heeft onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dient er bovendien op gewezen te worden dat wanneer aan verzoekster werd gevraagd waarom zij pas in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zij als volgt antwoordde: *“Omdat hier in België, heb ik geen papieren en kon ik geen werk vinden, men wou mij geen werk geven omdat ik geen papier had”* (NPO CGVS, p. 8). Dat verzoekster aldus pas een verzoek heeft ingediend nadat bleek dat zij hier niet op legale wijze zou kunnen werken, staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming en is bovendien nefast voor de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees. Verzoeksters houding is geenszins in overeenstemming te brengen met een reëel risico op ernstige schade.

In de mate dat verzoekster herhaalt dat zij bij een terugkeer naar Vietnam gediscrimineerd zal worden omdat zij als een mislukking zal worden gezien nu zij zal terugkeren *“zonder succeservaring”* kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat Vietnamese migranten die terugkeren zonder financiële middelen sociaal gestigmatiseerd en/of gediscrimineerd worden. Geen van de door verzoekster aangehaalde rapporten heeft immers betrekking op de situatie van Vietnamese onderdanen die terugkeren na een migratietraject in het buitenland. Hierbij aansluitend stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen, zoals afgelegd op de zetel van het CGVS, blijkt dat zij slechts vreesde dat *“men zou roddelen en achter de rug lachen”* (NPO CGVS, p. 11). Uit haar verklaringen kan dan ook niet blijken dat de problemen die verzoekster vreest omdat zij met lege handen zou terugkeren naar Vietnam dermate ernstig zijn dat deze de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken.

In de mate dat verzoekster betoogt zij een migratietraject heeft beschreven met meerdere indicaties van mensenhandel, en hierbij verwijst naar een rapport van Europol, alsook naar het evaluatieverslag *“Mensenhandel. Trapped by debt”* van Myria van 2022 waaruit blijkt dat vele Vietnamezen schulden aangaan voor hun reis naar Europa, vervolgens de opgelopen schuld dienen terug te betalen en alzo terechtkomen in situaties van uitbuiting en mensenhandel, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster geen rapport van Europol voegt, noch een consulteerbare weblink vermeldt die naar de online vindplaats van het rapport in kwestie leidt. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster nooit eerder tijdens haar asielprocedure aangaf het slachtoffer te zijn van uitbuiting en/of mensenhandel. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij het slachtoffer zou zijn van uitbuiting en/ of mensenhandel. De loutere verwijzing naar informatie van algemene aard over mensenhandel volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reëel risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

5.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is

van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift impliciet doch zeker aanvoert dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad erop dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat haar verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kennelijk ongegrond is.

5.6. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “overduidelijke beoordelingsvergissing” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS